

kisvárdai lapok

XXI. évfolyam 2. szám - 2019. június 23. vasárnap

„A családapa dühödt kirohanásai, magába forduló csendjei váltakozva ugyan, mégis az összeszorított foggal való előrehaladást táplálják – a szilárd dac megtestesített alakja. Az anya az önvád mocsarába süllyedve bűnei jóvátétele, az Úr kien-gesztelése révén igyekszik kiérde-melni, kiharcolni születendő gyer-meke életét. A stratégia bukása, az újabb veszteség következtében megnyugvásra vágyó lelke új utat keres, mely a falusi pap váratlanul betoppanó ateista unokaöccse tanai révén az istentagadás „oltárá-hoz” vezet. Figurája az örökké kí-váncsi, gondolkodó ember archetí-pusa, aki végül a nihilizmusban sem találja meg a maga feloldozó sza-badságát, és visszatér a jól ismert szokásrend biztos kapaszkodóihoz. A végeláthatatlannak tűnő megpró-báltatások után pedig a magyar kul-túra egyik legnagyobb kincsével ajándékozza meg a világot.

Ez a történet jóval túlmutatva ön-magán, a párbeszédnek nagy részé-nek alapját képező hitvitán, az egyéni, párkapcsolati és közösségi sorsvállalás örökérvényű „balladá-ja”, mely évszázadtól és vallási meg-győződéstől függetlenül mindenki-nek és mindenkihez szól. Komplexi-tásában megelevenedik a korabeli falusi hiedelemvilág, a babonaság, népszokások, a különféle individuális tragédiák (gyermektelenség, a hi-vatástudat kilátástalansága), és a la-kosok között kirajzolódó viszony-rendszer szövevényessége.”

Kovács Viktória

Magyar
Színházak
Kisvárdai
Fesztiválja
XXXI.

2019. június 21–29.

Söptei Andrea, Szarvas József (háttérben)

Döbrentei Sarolta: *Sára asszony*, a marosvásárhelyi

Spectrum Színház és a budapesti Nemzeti Színház produkciója

Bemutatkozik a zsűri

Balogh Gyula:

Csaknem huszonöt éve dolgozom országos napilap kulturális rovatánál. 1992-től 1998-ig állandó külsősként, majd 1998-tól 2004-ig főállásban publikáltam a Magyar Hírlapban. 1999-től szerkesztőként tevékenykedtem, rendszeresen írtam színházi tárgyú cikkeket interjúkat, oknyomozó cikkeket, ajánlókat, reflexiókat, kritikákat. 2005-től a Népszava kulturális rovatának szerkesztője lettem, 2006-tól 2017-ig pedig a kulturális rovatvezetője. 2017-től pedig újra szerkesztő. Az elmúlt években folyamatosan jelentek meg színházi kritikáim a Népszava hasábjain, a napi oldalakon és a hétvégi Szép Szó mellékletben. Hetente négy-öt estét töltök színházban, és szinte az összes magyarországi színházi fesztiválon megfordulok. Rendszeresen járok bécsi előadásokra is.

Rusznák Gábor:

Karcagon született, a Nicolae Balcescu Román tanítási nyelvű Gimnáziumban végzett Gyulán, majd a Kőrösi Csoma Sándor Tanítóképző Főiskolán tanítói végzettséget szerzett. 1995 és 2000 között elvégezte a Színház- és Filmművészeti Egyetem Színházrendező szakát. Dolgozott a Vig-színházban, a Marosvásárhelyi Színművészeti Egyetemen rendező-tanárként, a Kolozsvári Állami Magyar Színházban, a kaposvári Csiky Gergely Színházban, a Mis-

kolci Nemzeti Színházban, 2015-2019 között a Kecskeméti Katona József Színház főrendezője volt, 2019-től a Miskolci Nemzeti Színház főrendezője. Tanított a Kaposvári Egyetem Művészeti Főiskolai Karán. 2010 és 2016 között a Magyar Színházi Társaság elnökségi tagja is volt. Színházi rendezései mellett rádiójátékokat is rendezett, zenét szerzett, írt és színészként is fellépett.

Bodó A. Ottó:

Sepsiszentgyörgyön született, a színháztudomány szakot, majd a Színházművészet és előadáselemzés mesteri képzést Kolozsváron végezte, DLA fokozatát a budapesti Színház és Fimművészeti Egyetemen szerezte Hegedűs D. Géza vezetésével. 1998. óta tanít a kolozsvári BBTE Színház és Film Kara (illetve ennek jogelődjei) magyar tagozatán, jelenleg egyetemi docensi fokozatban. Néhány évig kritikusként, majd dramaturgként dolgozott. Külsős szerződéssel három ország színházában fordult meg, főállásúként két színházban dolgozott, emellett szervezett nemzetközi színházi fesztiválok és műhelymunkákat is. Színházi témájú önálló kötetei Húsz év erdélyi magyar színháza és Esti séták. A kisvárdai fesztiválon korábban vett már részt diákként, tanárként, kritikusként, főszerkesztőként és dramaturgként is.

Czomba Magdolna:

Tanári diplomám 1998-ban a

debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetemen szereztem magyar szakos tanárként. Később, 2003-ban a Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi Karán szereztem angol nyelvtanári diplomát. A 2010/2011-es tanévet a Besenyei György Gimnázium és Kollégium magyar-angol szakos tanárként kezdtem. Érdeklődésemmek három fontos területe van: a gyermekirodalom, a színházi kultúra és a holokauszt kutatás. Kortárs irodalomról szóló tanulmányaimat és szakkritikáimat az Alföld, A Vörös Postakocsi és a Kulter folyóiratok nyomtatott, illetve internetes felületein olvashatják. Színházi előadásokról és más művészeti produktumokról írt elemzéseimet az ART7 és A Vörös Postakocsi internetes portálokon. Gyermekirodalmi alkotásokról a Gyermek- és Ifjúsági Irodalom című portálon található recenzióim. 2012-ben kaptam először felkérést, hogy a közönségzsűri tagjaként vegyek részt a Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiválján. Azóta minden évben jelen vagyok az eseményen, és igyekszem bevonni minél több diákot a drámák varázslatos világába.

Németh Fruzsina Lilla:

2018 szeptemberétől a Kolibri Gyermek- és Ifjúsági Színház egyik színházpedagógusaként dolgozom. A gyerekek, a színház, a színházi nevelés mellett az írás a másik szenvedélyem. Szeretem elemezni, közelebbről megvizsgálni a színházi előadásokat, az embereket, a situációkat, a gesztusokat. Lassan négy éve foglalkozom színházi kritikák írásával, emellett szívesen írok szépirodalmi műveket is, pl. novellákat vagy filmesszéket. Ezenkívül játszom a Mímézis Projektben és énekelek.

„Én holnaptól elkezdem a harminckettedik kiadás előkészítését”

- interjú Nyakó Bélával, a Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiválja igazgatójával

Milyen érzés egy harmincadik évforduló után belevágni a harmincegyedikbe?

Nos, azt hittük, hogy a harmincegyedik most egy kicsit egyszerűbb lesz, de nem. Mikor zajlik a fesztivál, nekünk már a következőt kell szerveznünk. Ez a valóságban azt jelenti, hogy én holnaptól elkezdem a harminckettedik kiadás előkészítését.

Egyszóval az idei szervezés legalább akkora munka volt, mint a tavalyi?

Mindig az előadások mikéntje és formája határozza meg, hogy mi lesz, mert a három helyszín állandóan ad nekünk tennivalót. A Bagolyvárban sikerült például egy nagyobb nézőteret kialakítanunk, ugyanis a tavalyi kicsinek bizonyult. Most azon aggódhatunk, hogy ne maradjon üres szék. Igyekszünk minden igényt kielégíteni, akkor is, ha kockázatni kell. A rendezők is nagyon szigorúak az előadás láthatósága dolgában, leszűkítettük velünk a nézőteret, aztán, mikor látják a reménykedve várakozó, kívül rekedt embereket, már legszívesebben behívnának mindenkit. Persze, mi sem szeretnénk, hogy az érdeklődő nézőinknek ne jusson hely.

Ha jól hallottam, lesz egy új helyszínük is.

Igen, idéntől a zsinagógában is játszunk! Nagy reményeket fűzünk hozzá, és mindnyájan örülünk, hogy ez az illusztris helyszín létrejött. Mikor elkészült, bementünk, elkezdtünk beszélgetni, és azonnal rosszul lettünk, mert minden négyzeres viszhangban érkezett vissza a fülünkbe. Úgyhogy azonnal hívtunk egy hangmérnököt, aki bemért, lerendeltük a fedéseket, és mostanra fel is szerelték. Nagyon hálás vagyok, hogy az önkormányzat rögtön a rendelkezésünkre bocsátotta ezt az épületet, és elsőként vehettük birtokunkba.

Milyen jellegű előadások láthatóak majd a színháziasított zsinagógában?

Elsősorban műhelymunkák eredményei. Nagyon sok néző van Kisvárdán, aki kifejezetten a stúdió-előadásokra specializálódik.

Ők megfordulnak a Bagolyvárban is?

Nem kifejezetten, de van az érdeklődésben átfedés, akad néző, aki mindkettő iránt érdeklődik, és szíve szerint minden előadást megnézne, műfajra való tekintet nélkül. Sajnos az a rossz hír, hogy ebben az évben alakult először úgy, hogy hat-hét előadásnál is előfordul, hogy párhuzamosan játszunk a stúdió- és szórakoztató előadásokat. Eddig nagyon figyeltünk arra, hogy ez ne történhesen meg, ám elhanyagolhatóan emberi tényezők felülírták a szándékunkat. Nem mindegy ugyanis, hogy mennyi idő áll rendelkezésre egy előadás előkészítéséhez: öt, hét vagy tíz óra, netán egy egész nap. Önmagában nem egyszerű dolog a tájolás, adaptálni kell a produkciót egy teljesen idegen térbe, és rengeteget számít egy-két plusz óra. Ahhoz, hogy jól működjön valami, mindennek a helyén kell lennie. Elengedhetetlen, hogy az otthoni-tól eltérő helyszín extra figyelmet követeljen az alkotóktól, a mi dolgunk azonban az, hogy a nehézségeket minimumra redukáljuk. Ennek az volt az ára, hogy egy-két esetben majd nézőinknek kell választaniuk, melyik előadásra ülnek be, ugyanakkor nyugodtak lehetnek: minden tőlünk telhetőt elköveltük, hogy „eredeti fényben” láthatóak a produkciók.

Milyen jellegű előadásokból áll össze a program?

Néhány éves újdonság a Hallgatói Minifesztivál, melyben színművészeti egyetemek vizsgaelőadásai mutatkozhatnak meg. Közkedvelt szabadtéri előadásainkat a Ba-

golyvárban játszunk, amik a szórakoztatásra való igényt hivatottak kielégíteni. Ezek nagyrészt belföldi előadások, mert a külföldi műhelyek szívesebben utaznak szakmai büszkeségeikkel, mint közönség-kedvencekkel, és ezt tiszteltben tartjuk.

Említette, hogy bár még el sem kezdődött az idei kiadás, elméletben már a következőt kell szerveznie. Milyen fejlesztések várhatóak jövőre, merrefelé halad a fesztivál?

Szeretnénk, ha az eddigieknél is több fiatal érkezne hozzánk. Célunk, hogy minden egyetemről tudjunk meghívni produkciókat, Magyarországról is, lehetőleg mindenkitől legalább két előadást.

Mikor mondhatják azt, hogy jól sikerült a lezajlott fesztivál, mik a célkitűzések?

Azt éljük meg sikernek, ha van legalább két kiemelkedő, és 2-3 egészen jó előadás. Ez a mi felelősségünk is: nem csak a lelkiismeretes válogatás, egyeztetés, hanem a technikai feltételek megfelelő biztosítása, és nyitott, érdeklődő közönségünk tapsereje az, amitől emlékezetessé válik számunkra az a 8-10 nap.

Csábi Anna

A palló végén tovaszállni

Megérteni a megérthetlent, feldolgozni a feldolgozhatatlant, továbbmennni, mikor az élet ólomnehézként terpeszkedik az ember vállán. Efféle gondolatok mentén építkeztek Döbrentei Sarolta *Sára asszony* című műve, melynek színpadi adaptációja a budapesti Nemzeti Színház és a marosvásárhelyi Spectrum Színház koprodukciójából született.

Egészen élesen él még bennem a kép, s annál is elevenebben az érzés, mikor tizenkét évesen szembesültem azzal, hogy a Családi kör című Arany János-vers idilli estjelene a költő be nem teljesülhető gyermekkorát hivatott reprezentálni, hiszen testvérei közül, csupán ő és egyik nővére éltek meg a felnőtt kort. Nyolc elvesztett gyermek. A megdöbbenő szám hallatán egyetlen gondolat cikázott végig az agyamon: „Hogyan?” Miként képes túlélni efféle csapásorozatot egy édesanya?

A 19. század eleji történet egy valóban létező család kálváriáját az emberiség történelme során talán leggyakrabban feltett miért? kérdése révén emeli egyetemes magaslatoikba. Életünk során legalább egyszer mind szembesülünk a kudarcral, az elbukástól való rettegés torokszorító érzésével, a hiábavaló erőfeszítések örökös mókuskerekével, mely malomként őrli a türelem, a sikerbe vetett hit, és a kitartás magvait. Mindez elő hívja bennem Albert Camus szavait: „Mit tegyen az ember csapások idején?” Különbőféle magatartásformák révén próbál alkalmazkodni helyzete abszurditásához, próbál túlélni.

A családapá dühödő kirohanásai, magába forduló csendjei változva ugyan, mégis az összeszorított foggal való előrehaladást táplálják – a szilárd dac megtestesített alakja. Az anya az önvád mocsarába süllyedve bújni jóvátétele, az Úr kiengesztelése révén igyekszik kiérdemelni, kiharcolni születendő gyermeke életét. A stratégia bukása, az újabb veszte-

ség következtében megnyugvásra vágyó lelke új utat keres, mely a falusi pap váratlanul betoppanó ateista unokaöccse tanai révén az istentagadás „oltárához” vezet. Figurája az örökké kíváncsi, gondolkodó ember archetípusa, aki végül a nihilizmusban sem találja meg a maga feloldozó szabadságát, és visszatér a jól ismert szokásrend biztos kapaszkodóihoz. A végeláthatatlannak tűnő megpróbáltatások után pedig a magyar kultúra egyik legnagyobb kincsével ajándékozza meg a világot.

Ez a történet jóval túlmutatva önmagán, a párbeszédnek nagy részének alapját képező hitvitán, az egyéni, párkapcsolati és közösségi sorsvállalás örökérvényű „balladája”, mely évszázadtól és vallási meggyőződéstől függetlenül mindenkinek és mindenkéhez szól. Komplexitásában megelevenedik a korabeli falusi hiedelemvilág, a babonáság, népszokások, a különféle individuális tragédiák (gyermektelenség, a hitvátszadatok kilátástalansága), és a lakosok között kirajzolódó viszonyrendszer szövevényessége. Emé sokrétegeúséget kihasználva a rendezői koncepció szerteágazó, mégis stílusosan és gondolatosságában is egységes mikrokozmosz létrehozásán munkálkodik, melyben a korhű öltözékek és szövegvilág, a realista és igazán bravúros színészi játék, valamint a szimbolikus színházi jelrendszer együttes, következetes kompozíciót alkot.

Az előadás keretes, s egyben a variáció révén ellentétes szerkezettel operál, hiszen a nyitóképben temetés, a záróban pedig keresztelés történik. A keretek a térszervezés szempontjából is számottevő szerepet játszanak: az egész színpadot betöltő díszlet a család falusi parasztházának falait idézi, mely gerendák, ablakok révén afféle blokkokra osztva jóval túlmutat a kis viskó határvonalain. A tényleges ház helyiségei csupán két szakaszt tesznek ki, a többi cikely a falusi szféra megnyilvánulási tere: templom, malom, utca, tópart. Mindez nem csak az igazán

frappáns jelenetváltkozásokat és szimultán történéseket teszi lehetővé, de az által, hogy a kisház lényegében az egész falu helyszíne is, nagyszerűen tükrözi a közösségnek a család életében betöltött szerepét. Továbbá azt, miként mi, a közösség is bepillantást nyerünk a szülők tragédiájába.

Az előadás időkezelése kifejezetten következetes, hiszen az egy naptári év történései pontosan végigkövethetők a falusi népszokások, ünnepek egymásra épülő soraióiból. A dinamikai váltások megkomponáltsága pedig leginkább a mély csendek, illetve a különféle zenei és effekt hangok egymásra játszásából következő afféle „káosz kánonjának” (zongoraszó, énekhang, az elföldelés zajai, hegedűszó) kontrasztjában mutatkozik meg leginkább. Ez a fajta ellenpontozás ugyancsak megtalálható a fényel és sötétel való játékban, mely sajátosság nem csupán hatásos látványelemként, de a legtöbb esetben szimbolikus tartalommal átitatott jelzésként is szolgál. Mint például a legutolsó színpadképben a sötétség közepén magában pisllakoló gyertya lángja, mely Arany János születését, és későbbi nagyságát, a megadatott kegyelmet hivatott reprezentálni.

Számomra mégis az Arany-versek és balladák soraira utaló áthallások jelzik leginkább a mögöttes tartalmak legaprólékosabb mivoltát: a *Családi kör*ben szintén megjelenő nyúl a tarisznyában, vagy a Vörös rébék ikonikus madara, mely a palló végéről felszállva új irányok felé tör.

Kovács Viktória

Megzaboláztattunk

Krónikus „testképzavaraink” korában akár szokványos megoldás is lehetne azzal játszani, hogy hirtelen nemet váltva próbálunk elmesélni egy történetet, az, hogy ez itt nem vált szokványossá, jórészt az igen lendületes újvidéki-marosvásárhelyi vegyesválogatottnak köszönhető: a rendező, Deli Szófia Marosvásárhelyről, a színészek Újvidékről erősítik a hallgatói minifesztiválba delegált vizsgálóelőadást, ami Shakespeare A makrancos hölgy címen ismert művét értelmezi újra, We are shrewd címmel.

Hatásos entrée mindjárt az elején: a testszínű mezben megjelenő androgün csapat magára ölti legfontosabb megkülönböztető jegyét, a jelmezét, csak-hogy épp fordítva, mint várható, a férfiakból Kata és Bianca kerekedik, a lányokból Lucentio, Hortensio, Baptista Minola, illetve Petrucchio. Az is gyorsan világossá válik már az előadás elején, hogy ebben a váltásban a legkevésbé sem valamiféle shakespeare-i nosztalgia, vagy éppen a nemváltásból eredő komikum hajszolása a fő cél: a fia-

taloknak egyívű, következetesen kifejtett üzenetük van arról, hogy igenis, mindez történhetne fordítva. Bármikor lehetnek a rabszolgákból hajcsárok, a bűnözőkből foglárók és bármikor lehet(ne) a férfialombból női is, más kérdés, hogy erre még azért nem nagyon volt példa. Az értelmezés tehát nem az azon való viccelődésre épít, hogy lám-lám, előbb-utóbb minden hárpíát sikerül betörni a „rendes” kerékvágásba, hogy elfoglalja méltó helyét párja oldalbordájaként. Ennél komolyabbra veszik a figurát az itt játszóak, s ehhez igyekeznek megfelelő összképet teremteni az előadás alkotói (látvány: Lokodi Aletta), a multifunkciós, néhol még gasztronómiai szerepkörrel bíró szalmabálák (konkrétan megeszik), a bohócszerű maszkolás és a jelzészerrű, nagyon is mai ruhadarabok mind azt hivatottak mutatni, itt sokkal inkább annak a laboratóriumi kísérletét látjuk, hogyan viselkedne a nő férfiszerepben, a férfi női szerepben. S mint ilyen (mármint laboratóriumi kísérlet), nagyon is jól működik az előadás, bár a fiatalok még nincsenek teljes birtokában saját színészi eszköztáruknak, mégis lehetséges alternatív univerzumot kapunk tőlük, a „fiúk” kellően harsányak, agresszívak,

ellentmondást nem tűrők, a „lányok” sikeresen vonultatják fel a női érzékenység jellegzetességeit. A hárpia megszabolázása mindkét irányban megtörténik a végére, nagyon jó megoldás, ahogyan a makrancos Kata (Nyári Ákos) monológjának egy részét a Petrucchiót (egyébként is remekül) játszó Verebes Andrea megismétli, ráerősítésként arra az üzenetre, amit a szerepcserével kapcsolatban elgondoltak. Ötletesség és következetes vonalvezetés jellemzi az előadást, ígéretes, határozott rendezői bemutatkozás Deli Szófia Shakespeare-olvasata. Jó ötlet volt például a Nádasy-szöveghez nyúlni, amely tele van frissességgel, vagy a karakterépítésben a „papát” azzal jellemezni, hogy egy vekni kenyeret majszolgat folyton, amit a hóna alatt hord. Sok-sok ilyen apró, de hatásos momentuma van az előadásnak, amely egyben vizsgadarabként is szépen teríti az alkotók kreatív energiáit. Külön értéke, hogy valós és korántsem sztereotipikus kérdéseket tesz fel a női, illetve férfielít viszonylatában. Azt hiszem, mi, nézők is alaposan megszaboláztattunk, legalábbis ami a témáról való gondolkodást illeti.

Ungvári Judit

Különbségek nélkül

We are shrewd Ezzel a címmel játszott a Marosvásárhelyi Művészeti Egyetem és az Újvidéki Művészeti Akadémia William Shakespeare egyik legismertebb vígjátékát, **A makrancos hölgyet**. A műnek számos fordítása született már, a játsszók ezúttal Nádasy Ádámét használták. Az előadást Deli Szófia rendezte, aki negyedéves rendezőszakos hallgató Marosvásárhelyen. Lapunk őt kérdezte, először a címről.

A 'shrewd' azt jelenti, hogy megzabolázva, mint ahogy a megszokott címfordításokban ott is van 'a hárpia megzabolázása'. Az angolos cím fiatalosságot sugall. Azért is választottuk ezt a címet, mert nem az egész darabot dolgoztuk fel, nekem vizsgaelőadásom volt ez tavaly harmadéven. Az volt a feladatunk, hogy ne egy egész drámát rakjunk színpadra, hanem egy rövidítést, ám mégis legyen benne az egész.

Miért fontos, hogy fiatalos legyen az előadás? A magatok számára is sugalljátok, hogy igen, ez a mi történetünk?

Ez a darab belőlünk szól, a mi tapasztalatainkból. Úgy állítottuk össze, hogy nagyon sokat beszélgettünk a férfi-nő viszonyról. Átbeszélgettük, hogy például a férfiak számára mit jelent férfinak lenni. Hogyha felteszem magamnak is a kérdést, hogy mit jelent nőnek lenni, nagyon nehezen tudok rá válaszolni. S ezt próbáltuk megfejteni ebben az előadásban.

Az meg még érdekesebb, hogyha egy férfinak azon kell gondolkoznia, hogy milyen nő szerepbe bújnia, s a nőnek a férfiéba?

Ez a helyzetből alakult, hogy felcseréltük a szerepeket. A színészek – akik egyébként az Újvidéki Művészeti Akadémia negyedéves hallgatói – már egy társula-

tot alkotnak, ők az Alternatíva egyesület. Négy lány, két fiú. Amikor elkezdtünk dolgozni, rájöttem, hogy sehogymáshogy nem tudjuk kiosztani a szerepeket, minthogy felcseréljük a nemeket. És utána kezdtünk el azon gondolkodni, hogy ez mit ad pluszként az előadáshoz. S rájöttünk, hogy teljesen más értelmet is kap, mi azt akartuk megmutatni ezzel a megoldással, hogy nincs nagy különbség férfi és nő között.

A ti előadásotokban, csakúgy, mint az eredeti Shakespeare darabban, Makrancos Katát Petruchio megzabolázza, megszelídíti. A darab végén Katának van egy hosszú monológja, amelyből nyilvánvaló, hogy beáll a sorba. mert felmondja, hogy mi a nőnek a szerepe, pontosan hozza azt, amit a nőktől általában elvárnak.

Igen, ez rendezői koncepció kérdése. Sok előadást néztünk meg, s vagy azt láttuk, hogy Kata megzabolázott lesz, vagy úgy mondja a monológját, hogy az kétértelmű.

Úgy látom, - mivel nálatok Kata utolsó mondatát elmondja Petruchio is, azaz a nő és a férfi szájából is ugyanaz elhangzik, tehát mindketten 'beállnak' a feladatba, a másik szolgálatára, egymás segítésére – hogy a kétértelmű megoldást választjátok.

Igen, a kétértelműség, utána pedig a konkrétum. A tapsrendnél, amikor már visszacserélődnek a nemek, a Katát játszó fiú, Nyári Ákos előre engedti a partnerét, a Petruchiót alakító Verebes Andrást.

A hat színész, akikkel dolgoztál, Újvidéken élnek, te Marosvásárhelyen, tehát nem éppen egymás szomszédságában laktok. Hogyan hoztátok létre az előadást?

Minden újvidéki egyetemista

eltölt egy fél évet Budapesten a Színház-és Filmművészeti Egyetemen, én meg ugyan ide jelentkeztem Erasmus ösztöndíjra, és egy osztályba kerültünk. Elkezdtük ezt a próbafolyamatot, nagyon sokat tréningeztünk, és nem akartuk abbahagyni. A sok száz kilométer távolság ellenére is elhatároztuk, hogy létrehozuk az előadást. Így azután Markó Orsolya dramaturg, aki eredetileg is átírta a szöveget, még jobban átírta, aztán felkeredtünk. Újvidéken egy hónap alatt végleges formába öntöttük, tavaly márciusban be is mutattuk. Májusban volt a vizsgaelőadásom Marosvásárhelyen. Aztán még dolgoztunk rajta idén februárban-márciusban, játszottuk kétszer Szabadkán, és most itt vagyunk.

Gondolom, elsősorban lelkesedésből dolgoztatok, de mégis csak vannak szalmabálák a színpadon, vannak jelmezek, smink – ezek hogy jöttek össze?

Önköltésből. Ez is a mi energiánkat és kitarásunkat tükrözi, hogy annak ellenére, hogy sehonnan sem sikerült pénz szerezni az előadásra, összedobtuk. A vizsgaelőadásomra én rendelttem 20 szénabálát egy faluból, leszállítottam... A köztünk lévő távolság nem teszi könnyűvé a további együttműködést, de nem zárjuk ki, még előttünk a pályá.

Farkas Éva

Szakmai beszélgetés a Ligetről és a Deficitről

A színházi kifejezőmód és stílus széles skáláját méltatták a Szakmai Klub hozzászólói kolozsvári Váróterem Projekt Liget című előadása és a Zentai Magyar Kamaraszínház Deficit című produkciója kapcsán. Kiemelték, hogy míg a Liget esetében egy formabontó, útkereső alkotói magatartás érvényesült, addig a Deficit egy jó minőségben megszólaló klasszikus mű, ezt a „végletességet” üdítőnek tartották a Szakmai Klubban. Előbbi a befogadói aktivitást növeli, utóbbi pedig jól „fogyasztható”, miközben színészcentrikus, alkalmat kínál a játékos fejlődésére is. A Defi-

cit kapcsán beszéltek még Csurka István darabjának történetéről és időszerűségéről, volt, aki úgy fogalmazott, revelatív élménynek bizonyult, mennyire erős ég friss szöveg ez még ma is.

SZABADON - zenés délután Szemerédi Bernadettel a Coffee Tea Areában

Mai program

11:00 – **Szakmai Klub**
Beszélgetés az előző napi előadásokról

Helyszín: Művészetek Háza pódiumterme

utána:

VW – Villám-Workshop Kritikus Mesterkurzus. Vezeti: Kovács Dezső és Gyürky Kata. Opponens: Szabó Réka

15:00 – **KIWalk Kisvárdai** – videóinterjú séta Czomba Magdolna vezetésével, gyűlekező: a Művészetek Háza előtt

17:00 – **Szép Ernő: LILA ÁKÁC** (versenyelőadás)

A Szabadkai Népszínház Magyar Társulata előadása. Rendező: Sebestyén Ába

Helyszín: Művészetek Háza színházterme

20:00 – **Tom Stoppard: ROSENCRANTZ ÉS**

GULDENSTERN HALOTT

Az Aradi Kamaraszínház előadása. (versenyelőadás)

Rendező: Tapasztó Ernő

Helyszín: Zsinagóga

22:00 – **PÉ'Z, HOVA MÉSZ?**

(Marin Držić "Dundo maroje" című műve alapján) (versenyelőadás)

A Vajdasági Tanyaszínház előadása. Rendező: Berta Csongor és Ricz Ármin.

Helyszín: Bagolyvár

Szikora Róbert és az R-Go koncertje a főtéren**kisvárdai lapok**

A Magyar Színházak XXXI. Kisvárdai Fesztiváljának napilapja

Szerkesztő:
Ungvári Judit
Munkatárs:
Tólli Szofia

Fotók:

Godó-Révész Rebeka
Ráthonyi Ráhel Sára

Nyomdai előkészítés:
Kóczon Nikolett

Nyomdai kivitelezés:

Imi Print Nyomda

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**
ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szin haz.hu

A Magyar Színházak XXXI. Kisvárdai Fesztiváljának támogatói:

Nomzoti Kulturális Alap

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERISÉGE

NEMZETI
SZÍNHÁZ

NEMZETI
SZÍNHÁZ
GYŐR